

LBRIS

We know
books

MIRUNA DRĂGHICI

**LA URMĂ,
LUPUL**

POEZIE

Editura
NEUMA
2025

CUPRINS

SAGA	5	VEGVISIR	36
BANCHET	7	(AL)CHIMIE	39
COȘMAR	8	AD INFINITUM	40
PROMISIUNE	9	PODUL	41
CHEIA	10	TĂCERE	42
CUVÂNTUL	12	VECHEA SINAGOGĂ	43
MOȘTENIRE	13	STRĂIN	44
SIMFONIA ORAȘULUI	15	SOMN	45
PENTRU PRIETENI	17	LUI SNORRI	46
SPRE CASĂ	18	BETIE	48
SANDS OF TIME	19	CRISALIDĂ	49
CORBULUI	21	TĂLHAR	50
PRIMĂVARĂ	23	IERUSALIMUL VISELOR MELE	51
BOGĂȚIE	24	AM VĂZUT	53
ORIGAMI	25	SUPPLICATIO	55
STATUARĂ	27	POKER FACE	56
NOAPTEA	28	CATEDRALĂ	58
LINIȘTE	29	COPILĂRIE	59
PROFEȚIE	30	TÂRZIE	60
FĂRĂ TITLU	31	MEMENTO MORI	61
STATUARĂ II	32	PAȘI DE CERNEALĂ	62
ELIBERARE	33		
ACASĂ	34	LA URMĂ, LUPUL	64
ELEGIE	35		

SAGA

Noptatici zei barbari plămada ți-au făurit
Din gheață, foc și fier neîmblânzit
Stele-ți prindeai în plete și vela-n vânt
Valu-n apus ți-era aspru mormânt.

Urgie glasu-ți tuna, cântau spade-nsetate
În versuri sângerânde aflai a tale soarte
Te ospătai cu zeii în veșnicit amurg
Numele-ți scrijeleai cu rune și cu rug.

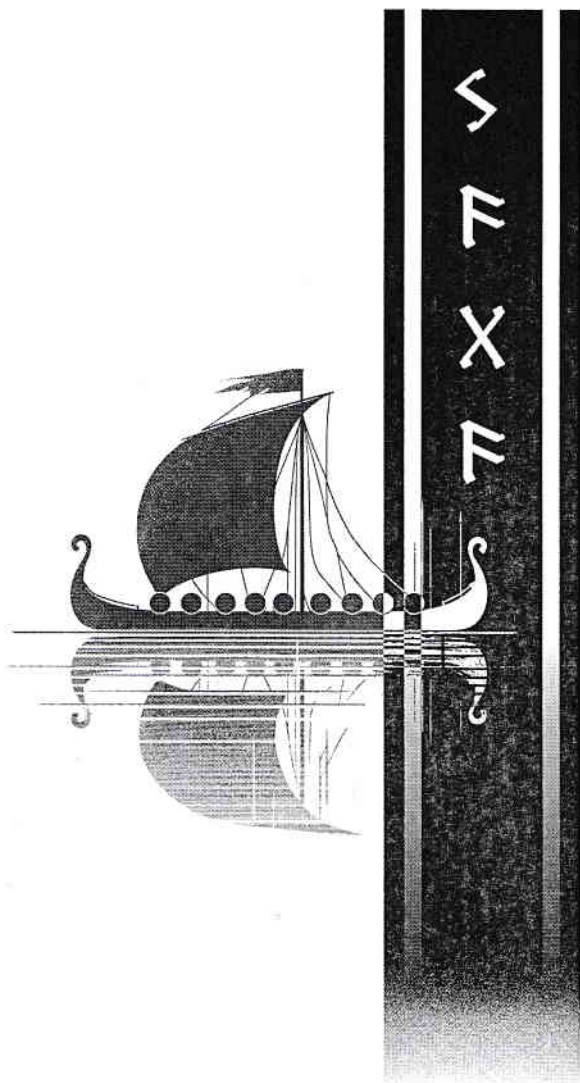
Urme de lup prin lume ai lăsat
Cărări adânci, cu fier și sânge ai săpat
Corabia te-a purtat spre țarmuri ruinate
Cu val și vânt ce cântă despre moarte.

Te-aștept la singuratic țarm al urgiei
Să-ți dau sărutul morții și-al veșniciei
Fălcile Sorții, spade și scut au frânt
Crepuscul sur, ce ne închide-n gând.

LIBRIS

We know
books

BANCHET

Din fluturii morți de pe buzele mele
O clipă lividă, fierbinte
Din haos se-ntinde
În catedrale se pârguiește furtuna
Cu șoapte și chinuri, uitarea
Solzoasă naște teroarea
Sublimul vers al uitării de sine
Ce-n carne ridică un rug
Urlă-n păgânul amurg
Năpastă-i zidirea, blestem și oroare
Se zbate cuvântul și doare
Urzind talazuri amare.

La sfârșit, a fost lumina.

COȘMAR

Am visat că mă nășteam, cu lumina
Tăcută a orbirii, separată de neînceputul
Aceleia plutiri ce nu-și caută nici un sens
Pentru că le are pe toate
Toate acele sensuri care n-au nici un înțeles
Căci înțelesul vine doar din oglindă
Când uiți să te naști
Când cerul se lasă peste tine, cu toată
Greutatea stelelor ce-ți stropesc umbra
Cu aur,
Cu văzduh,
Cu liniște.

PROMISIUNE

Se zice-n multe limbi despre paradisuri
Și ulițe sfinte, unde-n crâmpieie de icoane sparte
Trâmbițează-n gol un albastru nefericit,
Anatema celor puternici, drepți, și frumoși.
Trebuie să-mparți cu ei această anatema
Căci îți vor smulge o promisiune
Ți-o vor înfiera-n caldul trupului
Și-n focul privirii, ți-o vor pecetlui
Pe pragul buzelor umede
De unde oceanul cuvintelor
A revărsat creația risipită-n uitare.
Promisiunea ce te-alungă de pe ulița paradisului
Din acel crâmpiei de icoană spartă
Unde trâmbițează-n gol un albastru nefericit
Pentru că, în sfârșit, e ziua
Nașterii tale.

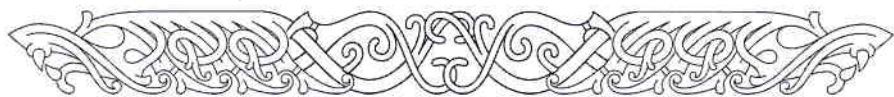

CHEIA

Avea Solomon o cheie și cu ea a închis
Multe morminte, vase și guri
În înțelepciunea lui, a făcut ordine-n ierarhiile demonilor
Și spiritelor, i-a pus la muncă silnică
I-a învățat să simtă pe pielea lor
Puterea divină și inefabilă a mecanicii.
La-nceput, demonii i-au clădit temple și palate
Apoi și-au rupt spinările construind
Drumuri și poduri, chiar și apeducte
Mereu mai pretențios era înțeleptul Solomon
Și-și vântura cheia, iar demonii scrâșneau din dinți
Din piatră și oțel
Când s-au apucat să taie munții, croind căile ferate.
S-au sindicalizat demonii
Dar fu-n zadar căci cheia lui Solomon
Le interzicea orice drepturi, chiar și cele fundamentale
În numele progresului și civilizației.
Însă nemulțumirea lui Solomon creștea
Cu cât mai aprig zgâriau văzduhul turnurile sale
Cu cât mai iute se năpusteau mijloacele de transport
Nimic nu-l mai mulțumea
Din cele trudite de demonii supuși.
Unii demoni mai isteți inventară divertismentul
Cu multe filme și seriale, pline de păduri și creste-nzăpezite
Râuri furtunoase și oceane safirii.

Mult se miră Solomon de acestea, căci numai el,
Cu cheia lui faimoasă și-nțelepciunea axiomatică
Ar fi trebuit să nascocască asemenea minunății colorate.
Vru Solomon să simtă toate acestea, să miroasă floarea
Și să muște mărul, să-și ostoiască setea la izvor
Așa-ncât, fluturându-și cheia, porunci să se
Facă toate acestea, de către demonii supuși.
Iar acei demoni isteți au nascocit spațiul cibernetic
Iar Solomon se-nveseli, căci acum mergea prin jungle
Și traversa oceane, chiar ajunse-n locul
Din care izvorau patru râuri mari.
Găsi acolo o poartă, mai mare decât oricare alta
Pe care o văzuse el vreodată. Tare mult își dori
Înțeleptul Solomon să afle ce se afla dincolo de poartă
Așa că-și scoase cheia de pe lanț
Cheia lui de aur, masivă și strălucitoare, meșteșugit filigranată
Se opinti să deschidă însă, spre marea lui mirare,
Poarta aceea masivă, pe care se sprijinea bolta, era dotată
Cu cel mai avansat sistem electronic de siguranță.

CUVÂNTUL

A fost odată un sărac, atât de
Sărac, încât nici chip n-avea
Însă acela știa multe
Multe cuvinte, iar cu ele
Își făuri ochi și gură, nas și
Sprâncene, chiar și barbă.
Multe chipuri își făuri astfel,
Cu câte un cuvânt, schimbându-și
Chipurile, unul după altul
Câte unul mândros, altul frumos,
Câte un chip trist, chiar și chip urât
Multe cuvinte, multe chipuri, întruna
Către sine însuși privea săracul,
Acum atât de bogat în chipuri,
Ce se-ntruchipau din propriile cuvinte.
Însă acela se plictisi de-atâtea chipuri
Și dori a făuri altceva, în afară de propriul chip
Și dintr-o dată, își dădu seama
Că mai știa un singur cuvânt.
Își zise că, măcar cu acest din urmă cuvânt
Să riște, să-ncerce a făuri altceva
Decât propriul chip.
Iar noi știm ce s-a petrecut, căci
La început a fost Cuvântul.

